Пише: Ненад Кецмановић
четвртак, 03 новембар 2016 14:04

Баш оних посљедњих дана уочи референдума када се народ у Српској спремао на гласање, Додик био код Путина, и када је постало јасно да Српска неће одустати, стигла је, готово непримијећена, добра вијест из Брисела. Неочекивано је прихваћена пријава БиХ за ЕУ.

Само годину дана раније, резолутно су одбијене интервенције неких утицајних земаља и угледних лобиста да се БиХ због бројних специфичних тешкоћа да задовољи стандардне услове, „прогледа кроз прсте“. Напротив, Босна је често описивана као безнадежна: корумпирана политичка елита, социјална биједа, незапосленост, презадуженост, млади одлазе итд.

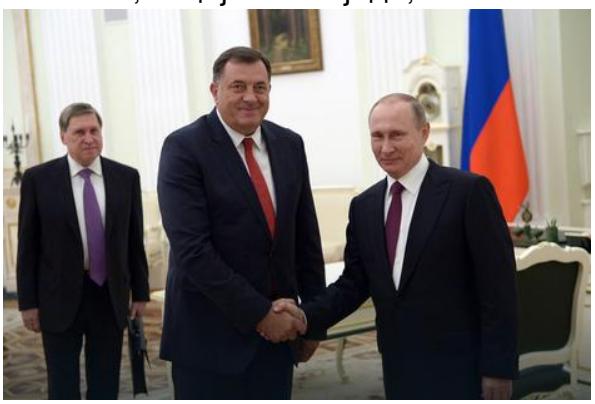

И све то наорочито у РС, иако сви показатељи говоре да је у ФБиХ - горе. Осим тога, у ЕУ примају искључиво демократске земље, а БиХ је под иностраним протекторатом не неодређено вријеме уз сва диктаторска бонска овлашћења високог представника.

Али, као што знамо, када се договори тамо гдје треба, све може. Зашто се то догодило, и то баш сада? Пошто је пропао још један покушај да се сруши Додик, амбасадорка САД, Мери Корвик, је јавно изразила спремност да са предсједником РС обнови комуникацију, коју је прије двије године или више сама прекинула стандардном изјавом: „Додик више није наш партнер“. Јесте јој он још истог дана одбрусио да „није ни он срећан када треба да се сусретне са њом, али то прихвата као дио професионалних обавеза“. То је значило да ће амерички партнер у РС постати опозициони Савез за промјене (СЗП).

И заиста, западне амабасаде, на челу са америчком, подржале су опозицију на изборима 2014, кумовале формирању „другог нивоа власти“, тј. коалицији СДС и других чланица СЗП-а са СДА у заједничким органима у Сарајеву и медијски пумпале њихове уличне протесте у Бањалуци. Додик се најприје одбранио контрамитингом, затим је успио са референдумом и најзад тријумфовао на локалнијм изборима. А Американци поштују чак и омражене побједнике, као што и одбацују омиљене губитнике.

Сада се са Додиком може разговарати, а са опозицијом, која је, и поред подршке, изгубила и опште и локалне изборе, практично нема о чему.

Истовремено, Босну, као врућ кромпир, САД су већ по који пут поново пребацили Унији, јер је „дио европског двориштa“. То је значило да иницијативу преузима формално Брисел, а фактично Берлин и Меркелова и Јункер су најприје одлучили да искористе чињеницу да је проевропско расположење практично једина тачка сагласности три народа у два ентитета.

А пошто је у РС знатно мање еврофиличан него у Федерацији, комесар Хан и представник ЕУ Вигемарк су убиједили Бакира Изетбеговића да прихвати Додиков услов за „механизам координације“ на путу у за Брисел: Савјет министара БиХ не може да направи ни корак без претходне сагласности владе РС.

А пошто се рачуна да ће Српска бити реметилачки фактор и на том „путу снова“, Меркелова и Јункер су процијенили да према њој треба примијенити метод који се показао ефикасан у Србији. Умјесто сталних притисака, пријетњи и уцјена, одшкринути врата ЕУ, те БиХ што прије поставити на европски колосијек, а онда је уз сталне похвале, охрабрења и подстицаје гурати ка Бриселу.

Пише: Ненад Кецмановић
четвртак, 03 новембар 2016 14:04

Срби живе и у Србији и у Српској, један су народ и исти политички менталитет, и показало се да су, поготово они прекодрински, велике инаџије. Када их се присиљава, неће ни оно што је за њих добро, а када их се хвали и уздиже, лако их је навести да раде и против својих интереса. Послије четврт вијека понижења и увреда, санкција и изолације постали су осјетљиви на сваку лијепу ријеч која долази из свијета. И већ чујем како ће ЕУ комесари за проширење и остале послове почети да причају како Српска „сваки дан у сваком погледу све више напредује“, како је мјесто сусрета култура, све са Ферхадијом и Трапистима. Ево су и почели: утврдили су да је РС испунила 98 одсто услова и да је испред ФБиХ, иако нико не зна у чему је тај напрасни прогрес.

Е сад, да би све ишло глатко, треба у други план гурнути и одложити непријатне теме. И за Србију за Српску, поготово је то прекид пријатељства са Русијом, а оно што је за Србију признање Косова, то је за Српску – унитарна БиХ. Видјели смо како то изгледа! Најприје се говори да „Срби имају право да изаберу своје пријатеље“ и да „од Срба нико и не тражи да се одричу Русије“. А онда повремено неко из Брисела успут незванично набаци да ће „Србија ипак временом морати да усагласи своју спољну политику са политиком ЕУ“, што у преводу значи да ће Србија да би напредовала европским путем, прије или касније, бити обавезна да Русији уведе санкције, без обзира на то што ће то бити на властиту штету. У случају БиХ, понављају да „нико у ЕУ не доводи у питање постојање РС“, а онда узгред спомену како ће „БиХ у Риселу морати да говори једним гласом“. А то опет значи да ће се у европским институцијама чути само Сарајево, као главни град, а Бањалука ће да утихне као провинција у позадини.

Бадава предсједник Николић љутито тражи да се из Брисела конкретно одговори да ли Србију на крају европског пута чека одрицање од Руса и Косова или не. Човјек на челу

државе хоће природно да зна да зна на чему је. Међутим, јасан и прецизан одговор са те адресе никада неће добити јер то је саставни дио игре. Србија је са два отворена поглавља већ дубоко загазила у ЕУ, а РС тек треба се нагоди са ФБиХ око седам хиљада ЕУ питања и не жури. Док је Вучић преокупиран новим поглављавима, Додик неће да „пређе из дејтонске у бриселску фазу“ све док ону прву, референдумима, не врати на почетак. Јункер каже „суочени смо са кризом опстанка ЕУ“, а његов претходник Проди додаје да је „распад ЕУ сасвим могућ“. У међувремену можда и није лоше да Срби селективно усвоје неке од европских стандарда.